

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **E. H.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové 3, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2011 čj. OAM-390/ZA-06-P08-2010, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana s e u r č u j e částkou 5.760,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud z projevů žalobce v průběhu řízení před správním orgánem zjistil, že dotyčný opustil Turecko v září 2010 a následně přicestoval do České republiky. Za důvod odchodu označil své politické názory, etnické a náboženské

problémy, pro které je jeho návrat nereálný bez toho, aniž by byl ohrožen jeho život a svoboda náboženského vyznání.

Žalovaný posoudil přednesené důvody, shromáždil informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neudělil. Žalobce zareagoval včasnou žalobou, v níž správnímu orgánu vytýkal nedostatečné zjištěné skutkového stavu. Tvrdil, že se správní orgán zaměřil na zpochybnění věrohodnosti jeho osoby namísto řádného posouzení otázky, zda-li žalobci v zemi původu skutečně hrozí jím tvrzené problémy. Rozdílná data uváděná k otázkám žalobcova uvěznění lze přičíst době, která uplynula. Pochybnosti o žalobcově křesťanské víře z důvodů – dle správního orgánu – neznalostí této věrouky ještě samy o sobě neznamenaají, že žalobce nebyl a není věřícím křesťanem. Naopak je logické, že v případě hrozby pronásledování v zemi původu tuto víru nepraktikoval. Správní orgán sám připustil, že žalobci v Turecku nebezpečí hrozí, poukázal na vnitřní ozbrojené konflikty s tím, že pro žalobce by bylo východiskem vnitřní přesídlení. Vytknul žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu v tom směru, zda žalobci hrozí nebezpečí z důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu. Ačkoli je odůvodnění rozhodnutí obsáhlé, přesto žalobce postrádá konkrétní úvahy a důvody, které vedly žalovaného k závěru, že žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí z azylově relevantních důvodů. Trval na zrušení rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán ve vyjádření k žalobě ze dne 1. září 2011 stručně zopakoval žalobní námitky s tím, že s důvody žaloby nesouhlasí. Setrval na svém závěru o nevěrohodnosti žalobce, odkázal na obsah správního spisu, informace o zemi původu a samotné odůvodnění rozhodnutí, ve kterém na zjištěné a dle žalovaného zásadní nesrovnalosti v přednesech žalobce, které dotýčný nedokázal logicky objasnit, náležitě reagoval. Znovu upozornil na rozpory v časových údajích ohledně jednotlivých uvěznění žalobce, zdůraznil, že v občanském průkazu má žalobce označeno vyznání muslimské a nikoli křesťanskou víru. Nesouhlasil s námitkou, že neznalosti křesťanské víry jsou v případě žalobce toliko dílčí a opět odkázal na odůvodnění rozhodnutí vztahující se k této otázce. Dále připomněl, že žalobce o sobě nejprve tvrdil, že je Kurdy, posléze v průběhu správního řízení uvedl, že je Armén. Správní orgán vyslovil přesvědčení, že se vypořádal se všemi skutečностями podstatnými pro rozhodnutí o žádosti včetně otázky možného a bezpečného návratu žalobce do země. Požadoval zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání. Žalobce se na jednání nedostavil, byl nicméně zastoupen k jeho žádosti soudem ustanoveným advokátem. Obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích. Krajský soud doplnil řízení o aktuální

informace získané z databáze ČTK ze dne 14. 11. 2011 vztahující se k tématu útoků Strany kurdských pracujících (Kurdská dělnická strana - PKK). Dále o aktuální situaci v samotném Turecku tak, jak je zachycena v databázi ČTK až ke dni 10. 1. 2012.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval správní spis, řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí a důkazy, ze kterých správní orgán vycházel.

Ve vlastnoručně psané žádosti žalobce označil za motiv jejího podání důvody etnické a náboženské, své politické názory a kriminalitu prostředí, ve kterém žil. Správní orgán dále disponoval oficiální žádostí žalobce ze dne 8. 10. 2010 a údaji ze dvou pohovorů konaných dne 16. 11. 2010, 25. 11. 2010 a 17. 5. 2011. Pro své rozhodnutí shromáždil správní orgán řadu informací ohledně politické a společensko-ekonomické situace v Turecku se zaměřením na aktuální situaci Kurdů, vnitřní konflikty v zemi, situace členů a sympatizantů stran DEHAP a DTP včetně otázky návratu odmítnutých žadatelů o azyl. Informace zaznamenala zpráva Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z 20. prosince 2010, Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska ze září 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemích původu ze srpna 2010 zaměřená na současnou situaci kurdské menšiny v Turecku, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011 a informace získané z aktuální databáze ČTK. Jednotlivé informace žalovaný jasně specifikoval v obsahu odůvodnění svého rozhodnutí a žalobce s jejich obsahem průběžně seznamoval.

Soud se následně pokusí o zachycení příběhu žalobce a jím poskytovaných informací ke své žádosti tak, jak je žalobce postupně předkládal v průběhu správního řízení tak.

Ve formálně sepsané **žádosti ze dne 8. 11. 2010** žalobce za přítomnosti tlumočníka uvedl, že je státním občanem Turecka, kurdské národnosti a vyznává křesťanskou víru. Označil se za sympatizanta strany PKK. Vojenskou službu vykonal v letech 2008 – 2009, živil se podnikáním a byl spoluvlastníkem půjčovny aut. Turecko opustil v září 2010 když předtím uprchl z vězení. Tvrdil, že jeho příbuzný (bratranec) financoval PKK, dovážel pro ni zboží a v květnu 2008 byl zřejmě v důsledku činnosti příbuzného žalobce obviněn z téhož. Byl odsouzen na 30 měsíců údajně s tím, že musí nastoupit na 22,5 měsíce vězení. Z vězení se mu podařilo 15. či 16. dubna 2010 uprchnout. Za důvody politické označil svoji spolupráci s PKK spočívající v náhodném pohoštění jejich členů, poskytnutí menšího finančního

obnosu apod., nicméně aktivní členství vyloučil. Tvrdil, že celkem ve třech případech byl na území Turecka uvězněn. V roce 1997 na dobu 2-3 měsíců za „logistiku a financování“, v roce 2003 za „falešné doklady“ na 1,5 měsíce a v roce 2008 na 30 měsíců rovněž za „logistiku a financování“. Dále upozornil, že je Kurd a křesťan a pro tyto okolnosti mu bylo v minulosti opakovaně vyhrožováno. Rovněž poukázal na neutěšenou situaci v oblasti, ve které žil. Pro tyto důvody považoval návrat do Turecka za vyloučený s tím, že se důvodně obává o svůj život. Zdravotní potíže netvrdil.

Tři následně konané pohovory probíhaly vždy za přítomnosti kvalifikovaného tlumočníka, z jejich obsahu nevyplynulo, že by žalobce namítal problémy s tlumočením, s podkladovými informacemi se neměl zájem seznámit s tím, že situaci v Turecku sleduje.

V pohovoru konaném dne 16. 11. 2010 žalobce popsal průběh své cesty z Turecka do České republiky, kterou mu v prostoru kamionu zařídila ilegální organizace zabývající se přepravou osob. Tvrdil, že uprchnul v dubnu 2010 z vězení, následně se v Turecku šest měsíců ukrýval a poté vycestoval do Evropy. Cesta proběhla bez jakýchkoli potíží. Ačkoli byl žalobce vyzván ke spontánnímu přednesu informací či předložení důkazů, které by měl správní orgán hodnotit, tak žalobce této možnosti nevyužil.

V pohovoru ze dne 25. 11. 2010 uvedl, že od svých šesti let žil ve městě Mersin, kde dokončil základní školu a příležitostně pracoval. Ke svým ekonomickým aktivitám zmínil, že se ve dvaceti letech stal spoluvlastníkem půjčovny aut, ve které má svůj podíl a rovněž tak spolujednatel internetové kavárny. Posléze vysvětlil, že firmy spolufinancoval, nicméně byly fakticky napsány na jinou osobu. Finanční prostředky údajně vydělal příležitostnými pracemi a rovněž finančně pomohla jeho rodina, která byla dle žalobce vždy dobře finančně situována. Spontánně navázal na svá odsouzení s tím, že v roce 1998 byl odsouzen na 2-3 měsíce, v roce 2003 na 4-5 měsíců, v roce 2005 na 1-2 měsíce a v roce 2008, kdy posléze z vězení utekl a dostal se do České republiky. Jako Kurd byl policií obviněn ze spolupráce s PKK, pokud by nebyl Kurdem, k obvinění by nedošlo. V Mersinu, které je malým městem, byla jeho kurdská národnost v povědomí. Stěžoval si na nadřazené chování ostatních obyvatel, nemohl používat kurdský jazyk, nemohl projevovat veřejně své názory. Dále tvrdil, že se snažil vyhnout vojenské službě, aby nemusel bojovat proti rodině. Vojenskou službu posléze vykonal v letech 2007 – 2009. Připustil, že v jejím průběhu ovšem žádné zásadní problémy nenastaly. Rovněž tvrdil, že na počátku roku 2009 byl napaden tureckou mafií a z auta bylo stříleno na jeho osobu, což dával do souvislosti s tím, že je Kurd a navíc křesťan a útočníci znali žalobcovu rodinu. Pomoc policie nehledal, neboť by mu nepomohla.

K otázce své víry připustil, že v Turecku není křesťanství zakázáno, v Mersinu kostel nenavštěvoval, příležitostně byl v kostele v Istanbulu. V souvislosti se svým vyznáním byl jednou napaden a poté průběžně následovaly slovní potyčky a rvačky, které opět nikde nehlásil.

Cílené politické aktivity či příslušnost k politické straně popřel. Svoji politickou angažovanost popsal jako „povrchní a příležitostnou logistickou spolupráci“ (tu popsal jako zapůjčení automobilu bez poplatků) s různými politickými stranami jako DTP, DEHAP a PKK, které představovaly žalobcovy názory. Spolupracoval s nimi přesto, že věděl, že se jedná v případě PKK o zakázanou organizaci. V průběhu tohoto pohovoru zmínil, že chce žít v České republice lepší života, již nebude spolupracovat s teroristy, zatímco v Turecku byl na jeho osobu činěn nátlak a spolupracovat musel. Nátlak vysvětlil tak, že jej činil turecký stát, aby žalobce nespolupracoval s PKK, což on údajně musel, aby mohl svobodně žít. Vysvětlil, že přestěhování se do jiné části země by jeho situaci nevyřešilo, údajně by všude poznali, že je Kurd.

Pohovor konaný dne 17. 5. 2011 byl zaměřen na vztah žalobce k PKK, jeho znalosti této strany a dalších prokurdských politických stran včetně objasnění dříve uváděných skutečností a nesrovnalostí (celkový počet uvěznění a roky, kdy k uvěznění došlo, otázka vojenské služby, otázka útěku z vězení, znalost křesťanské víry). Žalobce vysvětlil, že podporou PKK míní nikoli přímou podporu, ale projevy svých sympatií a to psychicky i finančně, což následně rozvedl. Lze konstatovat, že se v jiných obrazech opakují již dříve uváděná fakta (podporoval PKK proto, že je Kurd, podpora spočívající v půjčení peněz či nově různých drobností jako např. pero, stůl, židle atd.). Žalobce dále k výzvě správního orgánu zmínil další politickou prokurdskou stranu a to HADEP, která se změnila na DEHAP. Nedokázal nicméně uspokojivě objasnit, proč jako Kurd nepodporuje legální prokurdské politické strany.

Žalobce byl vyzván ke sdělení všech informací, které jsou mu známy o PKK. Uvedl, že se jedná o stranu bojující za práva Kurdů, další fakta nezmínil a naopak v daném momentu doslova uvedl, že ...***“ale není to hlavní příčina, hlavní příčinou je to, že jsem arménského původu a důvodem je mé náboženství. Chci vám jen dát vědět, že mojí hlavní příčinou není to první, tedy PKK, ale náboženství.”***

Zopakoval, že byl v Turecku celkem čtyřikrát uvězněn a to v letech 1998, 2003, 2005 a 2009. Pokud dříve uváděl uvěznění v roce 1997, tak to nebylo správné datum a nepřesnost přičítal špatnému tlumočení, ačkoli vzápětí potvrdil, že si s tlumočnickem rozuměl. K poslednímu uvěznění uvedl, že bylo v roce 2009 a to na 16 měsíců. Uvězněn byl tedy v roce 2009 a dle svého přednesu propuštěn v roce 2010. Následně se opravil, že nebyl propuštěn, nýbrž utekl. Důvody uvěznění v letech 1998 a 2005 spočívaly v tom, že v prvním případě žalobce házel kameny na policii, v roce 2005 řídil vozidlo bez řidičského oprávnění. Ostatní dvě uvěznění dával do souvislosti s „logistickou podporou“ PKK. K výzvě správního orgánu se žalobce pokusil vysvětlit rozpory mezi rokem uvěznění a délkou posledního trestu včetně skutečnosti, že původně měl ukončit výkon vojenské služby v roce 2009 a současně dle jeho tvrzení už měl být v roce 2009 uvězněn. Opět vysvětlil, že takovýto údaj nemohl uvést. Následně popsal svůj útěk z vězení, který vysvětlil tím, že ačkoli si odpykal značnou část trestu, hrozilo mu jeho další zvýšení. Vězení opustil bez potíží, ačkoli bylo hlídáno kamerami. Nicméně v době žalobcova útěku probíhala snídáně, takže nikdo nehlídal. Do doby svého odchodu z Turecka pobýval v Istanbulu a žil

z prostředků, které měl ukryty v zemi v Mersinu. Zde se seznámil za pomoci kamaráda s člověkem, který zprostředkoval cestu do České republiky. V průběhu pohovoru začal tvrdit, že je arménského původu, s tím, že od počátku řízení tvrdil, že **je Kurd arménského původu a k tomu křesťan**. Následně byl pohovor zaměřen na hloubku znalostí žalobce týkajících se otázek křesťanské víry. Připustil, že nebyl a není pokřtěn, konkrétnější otázky vztahující se ke křesťanství odmítal s tím, že nebyl vychovaný jako správný křesťan. Na většinu otázek, které by osvětlily znalosti žalobce, nebyl schopen správně odpovědět. Připustil, že v České republice navštívil kostel maximálně třikrát.

Na základě výše zaznamenaných podstatných okolností žalobcova příběhu, tedy jím popsanych důvodů, které jej vedly k odchodu z Turecka a tvrzených obav z návratu se žalobce snažil přesvědčit správní orgán a následně krajský soud, že tak naplňuje podmínky § 12 písm. a) či spíše § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud žalobce vytýkal správnímu orgánu, že se zaměřil na znevěrohodnění jeho výpovědi namísto zjišťování objektivních okolností případu, pak důvodnost této námítky krajský soud nesdílí. Opakovaně bylo v judikatuře správních soudů konstatována nezbytnost přesvědčivé a věrohodné výpovědi jako stěžejního důkazu v řízení o mezinárodní ochraně za situace, kdy jiné důkazy absentují. I v tomto konkrétním případě žalobce předložil svoji verzi příběhu a na jeho podporu nepředložil žádný důkaz. Pokud v průběhu řízení zjistil správní orgán nesrovnalosti v žalobcových přednesech, pak lze jeho snahu po ověření pravdy označit za zcela logický a legitimní krok. Žalovaný a následně tak i krajský soud proto nemohl jinak, nežli vycházet ze žalobcovy výpovědi a posoudit, do jaké míry jsou žalobcem uváděné skutečnosti věrohodné a časově i obsahově logické. K hodnocení věrohodnosti žalobcova příběhu krajský soud přistoupil u vědomí názoru Nejvyššího správního soudu v Brně, který ve svém rozsudku ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 přijal tento závěr: *„Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“*

Obdobně se k otázce důležitosti věrohodné výpovědi žadatele vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40, ve kterém se opakovaně zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při*

porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“

V souvislosti s hodnocením věrohodnosti a reálnosti žalobcovy výpovědi je namístě zdůraznit, že žalobci byla dána - a to v průběhu řízení před správním orgánem – opakovaně možnost jak zcela spontánního projevu, tak rovněž možnost stvrdit informace jím přednášené určitými znalostmi, které by bylo lze na osobě žalobce reálně požadovat. Z tvrzení přednesených žalobcem nelze usoudit, že by byly naplněny podmínky § 12 zákona o azylu, neboť v řízení nevyplynulo, že právě v jeho případě docházelo k pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Žalobce se označil za sympatizanta strany PKK, které poskytoval příležitostně „logistickou“ a občas i finanční pomoc. Nebyl schopen objasnit důvody, pro které své názory neprezentoval prostřednictvím legální politických stran bojujících za práva kurdské menšiny a věnoval, dle svého přednesu, své sympatie a povrchní spolupráci nelegální straně obecně vnímané jako strana teroristická. V průběhu řízení vysvětlil, že se nejednalo o trvalou spolupráci, nýbrž občasnou výpomoc. Připustil, že dvě z jím tvrzených uvěznění vůbec s politickým postojem nesouvisela. Další uvěznění ano, nicméně po propuštění žalobce nadále pokračoval v Mersině v obvyklém životě. Krajský soud ve shodě se správním orgánem zdůrazňuje, že PKK je mezinárodními organizacemi označována za teroristickou skupinu (Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z 20. prosince 2010). Stejný pohled na tuto stranu sdílí Turecko, členské země Evropské Unie a stejně tak i USA. Bližší údaje o PKK jsou součástí odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí na straně šesté a sedmé a korespondují obsahu zpráv žalovaným shromážděných. Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 7. června 2006 čj. 3 Azs 207/2005- 57 dospěl k závěru, že „*postih propagace teroristického separatistického hnutí s občasnými teroristickými projevy ze strany státních orgánů v určité zemi (byť zatížen určitými excesy) nelze považovat za pronásledování z důvodu podle ust. § 12 zákona o azylu.*“ Obdobné závěry lze vysledovat v rozhodnutí téhož soudu ze dne 5. ledna 2006 čj. 2 Azs 39/2005-64.

Další důvody svých obav žalobce spojil se svoji křesťanskou vírou a kurdskou národností, když nicméně v posledním pohovoru tvrdil, že od počátku řízení se prezentoval jako osoba arménskému původu a křesťanského vyznání. Správní orgán zaměřil v dokazování pozornost na postavení a problémy kurdské menšiny v Turecku a to na podkladě shromážděných zpráv. Bylo by nadbytečné opakovat fakta zjištěná

z informací o zemi původu a zachycená na straně sedmé správního rozhodnutí. Z informací takto získaných a žalovaným v rozhodnutí uvedených je zjevné, že dochází k postupnému, byť pozvolnému zlepšování postavení kurdské menšiny v Turecku. Např. bylo povoleno vysílání kurdských rozhlasových stanic, lze zakoupit tisk i knihy v kurdském jazyce, je umožněno vyučování kurdštiny na univerzitě v Mardinu či její používání v ulicích a běžném civilním styku. Kurdští představitelé jsou zastoupeni v místních samosprávách i v tureckém parlamentu – jako nezávislí. Správní orgán rovněž připustil, že situace Kurdů žijících v jihovýchodním Turecku je o poznání horší než situace v ostatních částí země, nicméně ani tento stav, kdy existují v určité míře rozdíly v zacházení, neznamená bez dalšího, že dotyčné osoby jsou oběťmi pronásledování. Pokud žalobce tvrdil problémy spočívající v jeho křesťanské víře, pak žalovaný cílenými otázkami ověřil, že žalobce vykázal v tomto směru naprosto mizivé znalosti. I přes žalobcovy výhrady, že je logické, že své vyznání v Turecku z obav z postihu neprezentoval, nelze akceptovat absenci jakýchkoli alespoň konkrétnějších znalostí křesťanské víry. Ostatně v České republice by mu v praktikování žádné důvody nebránily, a přesto nově získaných možností jím požadované náboženské svobody nevyužil.

Krajský soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti samotného příběhu žalobce a tím i důvodů, pro které Turecko opustil a které přednesl jako důvody azylově relevantní. Věrohodností výpovědi se správní orgán věnoval na straně osmé až desáté svého rozhodnutí, kde podrobně popsal okolnosti, pro které příběhu žalobce neuvěřil (počet uvěznění a roky, kdy k nim došlo, doba vojenské služby, která se kryla v jedné z výpovědí z dobou žalobcem označenou jako dobou jeho uvěznění, odlišné přednesy v otázkách spolupráce s PKK co se vážnosti a intenzity týče – od tvrzené „logistiky“ až po zapůjčení „pera, židle apod.“, samotné znalosti resp. základní neznalosti o PKK, bizarní a zcela nevěrohodný popis útěku z vězení až po jeho arménský původ). Předně bylo možné vysledovat, že žalobce poskytoval sice obšírné popisy svých problémů, leč jednalo se o informace v převážné míře velmi povšechné a zcela záměrně nekonkrétní. Lze se proto důvodně domnívat, že žalobce využil obecně známé problémy, které provázejí společensko-politickou situaci v Turecku se snahou prezentovat je jako své osobní potíže. Pokud se správní orgán pokoušel získat od žalobce konkrétnější informace, pak toliko ověřil, že přednesy žalobce si buď vzájemně odporují nebo není schopen poskytnout informovat věcně správné.

Krajský soud je toho názoru, že správní orgán plně respektoval požadavky na kvalitu a objektivitu řízení ve věci mezinárodní ochrany, řízení doplnil o cílené a objektivní informace, přičemž dal žalobci dostatečný prostor, aby obhájil svůj příběh a zaujal k informacím své stanovisko. Výsledek svého postupu posléze vložil do velmi podrobného, pečlivě, podrobně a logicky odůvodněného rozhodnutí. Krajský soud tak v podrobnostech plně odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následně prezentovanými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Je přesvědčen, že v tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li*

rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Z výše uvedených důvodů pak ve shodě se žalovaným krajský soud rovněž akceptoval závěr přijatý správním orgánem odůvodněný v napadeném rozhodnutí. Za takto objasněné situace se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení. Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Strohost odůvodnění v tomto směru nemůže být důvodem - s přihlédnutím k celkovému posouzení nevěrohodného příběhu žalobce i ke zjištění, že žádné skutečnosti, o kterých by bylo možné uvažovat jako o podkladech pro případné rozhodnutí o udělení humanitárního azylu žalobce netvrdil - pro konstatování nesprávnosti rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu.

Žalobce nadto netvrdil žádné zásadnější zdravotní potíže, které by mu bránily v návratu do vlasti. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotné žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Krajský soud k této otázce odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního

občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení od žalobce a z informací o zemi původu a rovněž v této otázce zvažoval svůj závěr o nevěrohodnosti a účelovosti podané žádosti pro důvody, které již v tomto rozhodnutí objasnil. Jednalo se tedy o posouzení možnosti žalobcova bezpečného návratu do Turecka tak, aby bylo lze vyloučit, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z 20. prosince 2010, Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska ze září 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemích původu ze srpna 2010 zaměřená na současnou situaci kurdské menšiny v Turecku, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011 a informace získané z aktuální databáze ČTK. Správní orgán věnoval náležitou pozornost námitce žalobce týkající se bezpečnostní situace na jihovýchodě Turecka. Z Informace MZV Nizozemí ze září 2010 obsahující Všeobecnou zprávu o Turecku připustil, že v této části země je bezpečnostní situace díky konfliktům mezi PKK a tureckou armádou vyhraněnější. Lze konstatovat, že v různých časových intervalech propukne v této oblasti vnitřní ozbrojený konflikt, který je však zcela jednoznačně vždy omezen lokálně. Navíc z informací plyne, že současné vedené PKK se snaží své cíle momentálně prosazovat mírovými prostředky. V případě žalobce, pokud by měl pochybnosti o svém bezpečí, je reálná možnost vnitřního přesídlení do hustě obydlených velkých tureckých měst jako je Ankara či Istanbul, kde navíc žije velké množství obyvatel kurdského původu. Žalobce prezentoval sebe i svou rodinu jako ekonomicky vždy velmi slušně zajištěnou, a proto by event. přestěhování se žalobce do jiné oblasti Turecka nemělo být spojeno s ekonomickými problémy. Zprávy výše označené dokladují, že na většině území Turecka je možné hodnotit bezpečnostní situaci jako stabilní. O tom, že obecná bezpečnostní situace v Turecku umožňuje žalobcův návrat, se krajský soud přesvědčil i ze zcela aktuálních informací z databáze ČTK, které zajistil a provedl jimi důkaz při jednání.

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Není z veřejně dostupných sdělovacích prostředků známo, že by Turecku v době aktuální probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, země stejně tak není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobci tak ve

vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o dva úkony: a) převzetí a příprava zastoupení a b) účast na jednání soudu dne 22.2.2012. Krajský soud proto ustanovenému advokátu přiznal odměnu toliko za dva úkony právní služby ve výši 4.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 4.800,- Kč. Částku navýšil o účtovaných 20% na konečný 5.760,- Kč, neboť ustanovený zástupce prokázal, že je plátcem DPH. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem uvedený.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 22. února 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně